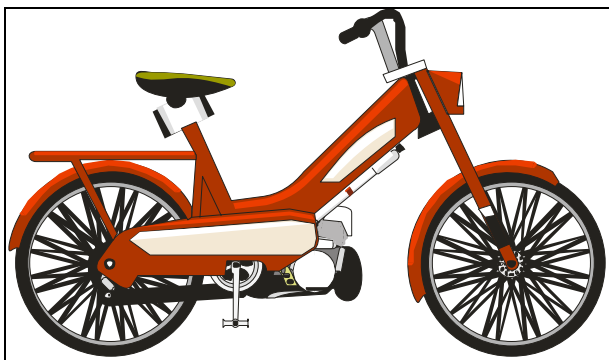

Moje prvo vozačko iskustvo

MOTORI I LJUDI

Godine 1955., za vrijeme održavanja 2. Svjetskog kongresa gluhih u Zagrebu, kad bijah u njegovom Organizacijskom odboru, upoznah se s delegatom Talijanom, direktorom Zavoda za gluhonijeme (iz Milana). On je tražio kupca svojem mopedu, koji je dopremio vlakom u Zagreb, želeći njime upoznati ljepote grada i okoline. No kad su mu objasnili koliko je to zbog papirologije komplicirano, odlučio ga se riješiti. Pokazao mi ga na carini na Glavnom kolodvoru i ja ga odlučih otkupiti. Preuzevši ga poslije svih formalnosti nakon 15 dana, i ne mogavši ga upaliti, odvezoh se pedalama u mehaničku radionicu DES. Tamo je kao veliki novitet izazvao senzaciju. To bijaše ojačani bicikl s malim motorom iza pedala, s pogonom na zadnju gumu. Uliše benzin i motor odmah upali - a svi u strahu odskočiše, jer je bio jako glasan. Tamo mi odmah jedan promatrač za njega ponudi duplu cijenu nego što sam ja platio. Začas sam mogao postati bogat!

To bijaše stvarno prvi pravi moped u Zagrebu! Kao novost, nije trebao ni dozvolu ni registraciju, pa niti ja kao vozač. Mogao se tjerati pedalama ili voziti motorom, a po potrebi oboje istovremeno. Ja sam s njim upoznao mnoge ulice u Zagrebu, a i okolicu. U početku bilo mi je

čudno što se, dok vozim, pješaci toliko za mnom osvrću, pa se i smiju. Tumačio sam to njihovim iznenađenjem i udivljenjem što vide takvo čudesno vozilo! No nisam razumio zašto pješaci predamnom u strahu bježe, dok ga još niti ne vide! Tek kasnije (kao gluhi) shvatih da motor buči kao traktor, a onako malog, skrivenog, među nogama, pješaci ne zamjećuju, te ne znaju ni odakle dolazi ta buka ni kamo bi izbjegli!

Tako sam par godina paradirao Zagrebom, a jednom odoh u avanturu. Prevezli smo se vlakom do Rijeke, pa trajektom na otok Krk, a onda sam ga vozio po bespućima otoka, posjetivši u Sužanu majku. Putujući iz Crikvenice u Rijeku, jednom sam čak svladao zavoj u Bakarcu vozeći nasuprot orkanske bure.

Moped me dobro služio - dok se nije umiješao jedan gluhi «svestrani majstor», strojobravar. On ga radoznalo rastavi i reče da motor ima malo snage jer da cilindar ima samo jednu kariku. Besplatno će ugraditi još jedan prsten te će motor snažnije vući. Zaista je imao najbolju namjeru, i ja bijah u nedoumici. No bilo mi čudno da se toga konstruktori motora nisu dosjetili! «Majstor» me uvjeravao da je već uspješno izvodio takve ugradnje na autima, u velikoj tvornici gdje bijaše zaposlen. Ja naivno pristadoh, veoma se čudeći. No vrlo brzo prestao sam se čuditi - nakon «besplatnog» friziranja motora mogao sam se samo križati, zazivajući Boga u pomoć...Motor bi vrlo teško upalio, malo bi radio pa stao. Pali-radi-stop...Više se nisam usudio otići na poduže vožnje! Tužno je stajao privezan u haustoru stana u Vinogradskoj ulici, a ja ga još tužnije gledao...

Zamijenio sam ga s bratom za bicikl! Ni brat se nije navozio, a ni automehaničar u Umagu, kojemu ga je brat poklonio.

Tako sam već kao mladac upoznao motore i ljude.

Ivo Fanuko

ZANIMLJIVOSTI IZ SVIJETA...

GLUHI POMOĆNIK SLIJEPOG ŠEFA

Zaljubljenik u automobile Larry Woody (46) iz Cottage Grovea u Oregonu cijeli je život posvetio svojim prometlima. Utrkivao se, popravljao ih, dorađivao. Ali prije pet godina jedva je preživio prometnu nesreću. Ostao je živ, ali je izgubio vid. Nije odistao od svoje ljubavi. Nedavno je otvorio svoju automehaničarsku radionicu. U njoj se snalazi kao riba u vodi. Ne treba mu štap, sam mijenja dijelove, čak i sređuje papire. Ali potreban mu je pomoćnik. Zato je zaposlio Otta Shimu (17), koji je gluhi od rođenja. Za početak sporazumijevaju se preko J.J.Johanssona, koji rukama prevodi mladom pomoćniku. Shima je rekao da ga Woody nadahnjuje. (Iz „24 sata“)